

JOHANNA
LINDSEY

*Η επιδίωξη
της ευτυχίας*

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

Elxis

«*D*εν συμπαθείς και πολύ τη μητέρα σου, αγόρι μου, ε;»
 Ο Λίνκολν Ρος Μπαρνέτ, δέκατος έβδομος υποκόμης του Κάμπιουρι, κοίταξε περίεργος τη θεία του που καθόταν αντίκρυ του στην πολυτελή άμαξα που κατευθυνόταν βόρεια, προς τα Χάιλαντς της Σκοτίας. Ξαφνιάστηκε με την ερώτηση. Ωστόσο, θα την αγνοούσε – αν προερχόταν από κάποιον άλλο.

Η θεία του η Χένρι –μόνο ο άντρας της και ο Λίνκολν είχαν το ελεύθερο να τη φωνάζουν Χένρι– ήταν μια σαρανταπεντάχρονη γλυκιά γυναίκα με αγγελικό πρόσωπο. Λίγο αφηρημένη, αλλά αυτό την έκανε απλώς πιο αξιαγάπητη. Ήταν κοντούλα, στρουμπουλή, με στρογγυλό πρόσωπο πλαισιωμένο από χρυσαφένιες ατίθασες μπούκλες. Η κόρη της, η Ίντιθ, ήταν μια νεότερη εκδοχή της. Καμιά τους δεν ήταν όμορφη με την κλασική έννοια της λέξης, αλλά ήταν συμπαθέστατες· καθεμιά είχε τα δικά της αξιαγάπητα χαρακτηριστικά.

Ο Λίνκολν τις αγαπούσε και τις δύο. Αυτές ήταν η οικογένειά του τώρα, όχι η γυναίκα που είχε μείνει πίσω στα Χάιλαντς στέλνοντας εκείνον να μείνει με τον θείο του στην Αγγλία πριν από δεκαεννιά χρόνια. Ήταν μόλις δέκα χρονών τότε και ο κόσμος

του γκρεμίστηκε όταν τον ξεριζώσαν από το μοναδικό σπίτι που γνώριζε και τον έστειλαν σε ξένους.

Όμως, οι Μπαρνέτ δεν έμειναν ξένοι για πολύ. Από την αρχή τον είχαν σαν γιο τους, παρόλο που δεν είχαν ακόμα παιδιά. Η Ίντιθ γεννήθηκε έναν χρόνο μετά τη δική του άφιξη και οι γιατροί είπαν δυστυχώς στους γονείς ότι θα ήταν το μοναδικό παιδί που θα αποκτούσαν ποτέ. Επομένως, δεν ήταν παράξενο που ο θεϊός του ο Ρίτσαρντ αποφάσισε να τον κάνει κληρονόμο του, αλλάζοντας ακόμα και το επίθετό του ώστε μαζί με τον τίτλο να συνεχιστεί και το όνομα των Μπαρνέτ.

Κανονικά, δεν θα έπρεπε να τον ενοχλεί πια. Τώρα είχε ζήσει περισσότερα χρόνια στην Αγγλία απ' όσα στη Σκοτία. Είχε αποβάλει εδώ και χρόνια τη σκοτσέζικη προφορά και είχε προσαρμοστεί τόσο καλά στην αγγλική κοινωνία, που οι περισσότεροι γνωστοί του δεν είχαν ιδέα ότι είχε γεννηθεί στη Σκοτία. Πίστευαν ότι το Ρος ήταν απλώς το μεσαίο του όνομα και όχι το αρχικό του επίθετο.

Όχι, τίποτα από όλα αυτά δεν θα έπρεπε να τον ενοχλεί μετά από τόσα χρόνια, ωστόσο συνέβαινε το αντίθετο. Όμως, κρατούσε κρυφό αυτόν τον καημό – τουλάχιστον πίστευε ότι κανείς δεν τον είχε παρατηρήσει. Παρ' όλα αυτά η ερώτηση της θείας του υπνοούσε πως ήξερε την αλήθεια.

Περιέργως, ένα από τα πράγματα που ο Λίνκολν θαύμαζε απεριόριστα στη θεία του ήταν ότι παρόλο που μπορούσε να επιβληθεί σε όλους αν επρόκειτο για θέμα υγείας ή γενικότερα ευεξίας –ο Λίνκολν είχε περάσει πολλές περιττές μέρες στο κρεβάτι μετά από κρυολόγημα–, ποτέ δεν το έκανε για άλλα θέματα. Αν θεωρούσε πως κάτι δεν ήταν δουλειά της, δεν προσπαθούσε να το κάνει δουλειά της. Και το πώς ένιωθε ο ίδιος για τη μητέρα του ήταν μόνο δική του δουλειά.

Επίσης, δεν είχε καμία διάθεση να παραδεχτεί αυτά τα συναισθήματα, κι έτσι ρώτησε τη Χενριέτα κάπως αδιάφορα: «Γιατί το λες αυτό;»

«Έχεις μούτρα από τη στιγμή που ξεκινήσαμε, κάτι που δεν είναι του χαρακτήρα σου, και πρώτη φορά σε βλέπω τόσο σφιγμένο – ή σιωπηλό. Δεν έχεις πει λέξη από την ώρα που αποκοιμήθηκε η Ίντιθ».

Ευτυχώς, είχε την τέλεια δικαιολογία. «Είχα πολλά στο μυαλό μου από τη στιγμή που ανακοίνωσες ότι η Ίντιθ θα κάνει την πρώτη της κοσμική εμφάνιση αυτή τη σεζόν και όρισες εμένα ως εθελοντή κηδεμόνα της στις διάφορες εκδηλώσεις που θα πηγαίνει. Δεν έχω ιδέα πώς να είμαι κηδεμόνας μιας νεαρής δεσποινίδας που πρόκειται να βγει προς άγραν συζύγου».

«Ανοησίες, σιγά το δύσκολο. Και συμφώνησες ότι είναι ώρα να κάνεις κι εσύ το ίδιο, εφόσον δεν έχεις ακόμα κάποια συγκεκριμένη στο μυαλό σου. Κανονικά, θα έπρεπε να έχεις ήδη ξεκινήσει τη δική σου οικογένεια. Έχεις καθυστερήσει, πράγμα που δεν πειράζει για έναν άντρα, όμως η Ίντιθ δεν μπορεί να το αναβάλει. Έτσι, θα πετύχετε τον ίδιο στόχο παρέα. Είναι εξαιρετική ιδέα και το ξέρεις. Δεν φαντάζομαι να άλλαξες γνώμη;»

«Όχι, αλλά—»

«Άρα λοιπόν επανερχόμαστε στην ερώτησή μου, σωστά;» επέμεινε η Χενριέτα.

«Όχι, στην πραγματικότητα, την απάντησα, και αν όχι όπως θα ήθελες, τουλάχιστον μείνε ήσυχη ότι δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς».

«Ανοησίες», διαφώνησε πάλι η θεία του. «Το ότι δεν σου γκρινιάζω για τον δρόμο που πρέπει να επιλέξεις στη ζωή σου δεν σημαίνει ότι δεν ανησυχώ αφάνταστα όταν έχεις διαλέξει τον λανθασμένο».

«Αφάνταστα;» Σήκωσε το φρύδι του, μην μπορώντας να συγκρατήσει το χαμόγελό του.

Η Χενριέτα αγανάκτησε όταν τον είδε να γελάει. «Μη νομίζεις ότι θα τη γλιτώσεις αυτή τη φορά».

Ο Λίνκολν αναστέναξε. «Πολύ καλά, τι άλλο σε οδήγησε στην ανήκουστη υπόθεση ότι δεν συμπαθώ τη μητέρα μου;»

«Μήπως το ότι έχεις να την επισκεφθείς δεκαεννιά ολόκληρα χρόνια;»

Η πανέμορφη θέα από το παράθυρο της άμαξας του ξέσκιζε την καρδιά. Το μυαλό του δεν του έπαιζε παιχνίδια όλα αυτά τα χρόνια. Τα Χάιλαντς της Σκωτίας ήταν τόσο άγρια και υπέροχα όσο τα θυμόταν – και προφανώς η πατρίδα του του είχε λείπει περισσότερο απ' όσο νόμιζε. Όμως, ούτε αυτό τον είχε κάνει να έρθει νωρίτερα.

«Δεν υπήρχε λόγος να έρθω εδώ από τη στιγμή που έχει έρθει εκείνη στην Αγγλία τόσες φορές», είπε.

«Και τις περισσότερες από αυτές τις φορές εσύ φρόντιζες να βρίσκεσαι κάπου αλλού», του αντιγύρισε η Χενριέτα.

«Ανωτέρα βία», επέμεινε εκείνος, αν και το ύφος της έδειχνε ότι ούτε αυτό το έχασε.

«Εγώ θα έλεγα ότι θα προτιμούσες να σου βγάλουν δόντι».

«Ήταν κακός ο συγχρονισμός».

«Ναι, καλά· ποτέ δεν είχες καλό λόγο. Όλα ήταν δικαιολογίες. Α, πρώτη φορά σε βλέπω να κοκκινίζεις, αγόρι μου. Χτύπησα ευαίσθητο νεύρο μήπως;»

Φυσικά, τώρα που του το είπε, κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. Από την αμηχανία είπε κάπως ζορισμένα και κοφτά: «Αυτή η συζήτηση είναι περιττή, θεία Χένρι. Ας σταματήσουμε, πριν ξυπνήσουμε την Ίντιθ».

Η Χενριέτα πληγώθηκε που αρνιόταν να μοιραστεί τα

συναισθήματά του μαζί της. Ο Λίνκολν το είδε στα μάτια της πριν προλάβει να το καλύψει πλαταγίζοντας τη γλώσσα της και σηκώνοντας τους ώμους. Η Χενριέτα ποτέ δεν κρατούσε μούτρα. Πιθανότατα δεν ήξερε πώς. Όμως, ποτέ δεν ήταν και τόσο επίμονη και ο Λίνκολν φοβόταν ότι το ζήτημα δεν είχε τελειώσει, ότι θα το ανέφερε ξανά σε κάποια ανύποπτη στιγμή.

Ο θείος του ο Ρίτσαρντ ήξερε ποιο ήταν το πρόβλημα, αλλά δεν είχε απαντήσεις για τον Λίνκολν. Ο Ρίτσαρντ Μπαρνέτ δεν είχε ποτέ στενή σχέση με τη μοναδική αδελφή του, οπότε δεν μπορούσε να εξηγήσει τη λογική της, αλλά ούτε και έπαιρνε το μέρος της στο ζήτημα αυτό. Το καλύτερο που είχε να πει ήταν ότι μεγάλωνε τον Λίνκολν μόνη της, χωρίς πατέρα να τον καθοδηγεί – και όταν ξεκίνησε το πρόβλημα, δεν ήξερε πώς να διαχειριστεί την κατάσταση. Εκτός αυτού, ο Ρίτσαρντ ήταν κάπου στη μέση. Ήταν πολύ ευγνώμων που του είχε στείλει τον Λίνκολν, χαρίζοντάς του έναν κληρονόμο, οπότε αδιαφορούσε για τους λόγους της.

Ο Λίνκολν δεν ήταν σίγουρος γιατί είχε επιτέλους συμφωνήσει να πάει στο σπίτι των παιδικών του χρόνων. Πιθανόν επειδή είχε όντως αποφασίσει να βρει μια σύζυγο και να ξεκινήσει τη δική του οικογένεια – μια νέα ζωή, μια νέα αρχή–, αλλά ήθελε πρώτα να ξεχάσει την αδικία που του είχε γίνει. Σκόπευε να το κάνει σωστά, χωρίς να επηρεάζεται από τη μελαγχολία του παρελθόντος. Φοβόταν ότι αν έβλεπε τη μητέρα του στο σπίτι που του στέρησε, ο θυμός του θα φούντωνε πάλι. Την προηγούμενη φορά αυτός ο θυμός είχε κρατήσει δύο χρόνια αφότου έφτασε στην Αγγλία, δύο ατελείωτα χρόνια πριν μετατραπεί σε απλή δυσαρέσκεια.

Ήθελε όμως στ' αλήθεια να τα αφήσει όλα πίσω του. Ήλπιζε ακόμα να μπορέσει να συγχωρέσει τη μητέρα του. Ο ίδιος πλησίαζε τα τριάντα πια, ήταν πολύ μεγάλος για να κρατάει παιδικές κακίες. Και δεν έφταιγε μόνο εκείνη. Ήταν απλώς πολύ δειλή

για να αντιμετωπίσει τον γείτονά τους και να βάλει φρένο στους γιους του, που ήταν αποφασισμένοι να σκοτώσουν τον Λίνκολν με κάθε ευκαιρία που έβρισκαν. Πολλά πράγματα θα μπορούσαν να είχαν γίνει για να λήξει αυτή η άγρια σφαγή. Όμως, εκείνη επέλεξε να μην αντιμετωπίσει το πρόβλημα, επέλεξε να ξεριζώσει τον Λίνκολν από το σπίτι του, από την πατρίδα του – και από την ίδια.

2

Μπαίνοντας στο σαλόνι, η Κίμπερλι ΜακΓκρέγκορ κούνησε το γράμμα που κρατούσε για να τραβήξει την προσοχή του άντρα της. «Γράμμα από τη Μέγκαν πάλι», του είπε. «Έχει μαζέψει προσκλήσεις, αμέτρητες ως συνήθως, αλλά σε αυτή την περίπτωση μας βολεύει. Έλα να διαλέξουμε ποιες θέλουμε. Φαίνεται πολύ ενθουσιασμένη. Φυσικά, παραδέχτηκε πόσο πολύ βαριόταν όταν έκανε την πρόταση, τώρα που λείπει ο Ντέβλιν και θα λείπει όλο το καλοκαίρι. Θες να το διαβάσεις;»

«Όχι».

Η απάντηση ήταν πολύ απότομη και λίγο δύστροπη για έναν άντρα με τον ευχάριστο χαρακτήρα του Λάχλαν ΜακΓκρέγκορ. «Δεν φαντάζομαι να μη θες να στείλεις τη Μελίσα στο Λονδίνο;»

«Ναι».

«Λάχλαν!»

Τώρα ο δύστροπος τόνος φαινόταν και στο ύφος του όταν είπε: «Δεν μ' αρέσει να ζητάω χάρες από τον δούκα και τη δούκισσα του Ρόθστον».

Η Κίμπερλι χαλάρωσε. Έπρεπε να το είχε καταλάβει. Ο Λάχλαν μπορεί να τα πήγαινε περίφημα τώρα πια με τον Ντέβλιν Σεντ Τζέιμς όταν έρχονταν με τη γυναίκα του, τη Μέγκαν, για

επίσκεψη στο κάστρο Κρεγκόρα, ή το αντίστροφο, αλλά δεν ήταν από πάντα έτσι τα πράγματα. Για την ακρίβεια, είχαν γνωριστεί υπό άσχημες συνθήκες – δηλαδή, όχι τόσο άσχημες, όσο καλά σχεδιασμένες και εκτελεσμένες!...

Ο Λάχλαν λήστευε κόσμο στα αγγλικά σύνορα εκείνη την εποχή, προσπαθώντας να στηρίξει την οικογένειά του αφότου η μηριά του το είχε σκάσει παίρνοντας μαζί της όλη την κληρονομιά του. Και η Μέγκαν και ο Ντέβλιν έτυχε να έχουν διαλέξει τη Σκοτία για να κλεφτούν, με αποτέλεσμα να διασταυρωθούν οι δρόμοι τους.

Θα μπορούσε να είχε λήξει εκεί το ζήτημα, μόνο που εκείνη τη μέρα ο Λάχλαν ξελογιάστηκε με την όμορφη Μέγκαν και αποφάσισε να την κλέψει από τον Ντέβλιν. Ακόμα κι αυτό είχε λήξει αρκετά καλά, γιατί ο Ντέβλιν είχε πάρει πίσω τη μέλλουσα δούκισσα και είχε τιμωρήσει τον Λάχλαν για το θράσος του.

Ωστόσο, παραδόξως, δεν ήταν αυτό το τέλος της όλης ιστορίας, γιατί, δίχως να το ξέρουν, οι δύο άντρες είχαν συγγένεια εξ αγχιστείας. Μοιράζονταν την ίδια θεία. Και όταν ο Λάχλαν αποφάσισε να σταματήσει τις ληστείες –ήταν μια τακτική που ποτέ δεν απέδωσε σοβαρά– και να παντρευτεί μια πλούσια κληρονόμο για να λύσει τα οικονομικά του προβλήματα, στράφηκε για βοήθεια σε αυτή τη θεία, που ήταν πρόθυμη να του βρει μια κατάλληλη νύφη. Και η θεία Μάργκαρετ έτυχε να επισκεφθεί τον ανιψιό της τον Ντέβλιν στην Αγγλία εκείνη την εποχή.

Η Κίμπερλι είχε γνωρίσει τον Λάχλαν εκεί στο Ρόθστον – στην πραγματικότητα, είχε πάει κι εκείνη για τον ίδιο λόγο, για να βρει σύζυγο. Η προσοχή του Λάχλαν αποσπάστηκε για λίγο από την προσπάθεια ανεύρεσης κατάλληλης συζύγου, γιατί δεν ήξερε ότι η γυναίκα που είχε προσπαθήσει να απαγάγει με σκοπό τον γάμο την προηγούμενη χρονιά ήταν τώρα ευτυχισμένα παντρεμένη με

τον οικοδεσπότη του. Το γεγονός ότι η Μέγκαν ήταν τώρα η δούκισσα του Ρόθστον δεν τον εμπόδισε από το να προσπαθήσει να την κλέψει από τον δούκα.

Η Κίμπερλι ήξερε ότι του άρεσε η όμορφη Μέγκαν, οπότε τον είχε διαγράψει από τη λίστα των πιθανών συζύγων για τον εαυτό της, παρόλο που την είλκυε πολύ. Όμως, οι δρόμοι τους συναντιούνταν πολύ συχνά, έτσι που έμεναν στην ίδια πτέρυγα της τεράστιας έπαυλης, και παρόλο που φαινομενικά έμοιαζαν να βρίσκονται σε πόλεμο –ανταλλάσσοντας πολλά σκληρά λόγια– τελικά η έλξη ήταν αμοιβαία και ο Λάχλαν κατέληξε να αποπλανήσει την Κίμπερλι.

Ο Ντέβλιν δεν ήθελε, φυσικά, να φιλοξενήσει τον Σκοτσέζο ληστή που είχε προσπαθήσει να κλέψει τη γυναίκα του, παρόλο που είχαν εξ αγχιστείας συγγένεια μέσω της κοινής θείας τους. Και φυσικά, άρπαξε την πρώτη ευκαιρία να ρίξει στον Λάχλαν περισσότερο ξύλο από την πρώτη φορά. Για να είμαστε δίκαιοι προς τον Λάχλαν, το κατάφερε μόνο και μόνο επειδή εκείνος είχε γίνει στουπί στο μεθύσι – εξαιτίας της Κίμπερλι. Στο κάτω κάτω, ήταν σχεδόν δύο μέτρα ψηλός και θεόρατος, οπότε έβγαινε νικητής στους περισσότερους καβγάδες.

Ο Ντέβλιν μπορεί να χρειάστηκε να ζητήσει συγγνώμη από τον Λάχλαν για την κατηγορία ότι του είχε κλέψει τρία καθαρόαιμα άλογα, πράγμα για το οποίο ήταν αθώος, και για το ξύλο που του έριξε εξαιτίας αυτού, αλλά στο τέλος έγιναν φίλοι και εξακολουθούσαν να είναι. Πράγμα που δεν δικαιολογούσε το σχόλιο του Λάχλαν για τις χάρες, στο οποίο τώρα αναφερόταν η Κίμπερλι.

«Αυτή ήταν ιδέα της Μέγκαν, οπότε δεν τίθεται θέμα χάρις», του θύμισε. «Μόλις έμαθε ότι όλοι οι μνηστήρες της Μελίσα το έβαλαν στα πόδια όταν ήρθαν αντιμέτωποι με τους υπερπροστατευτικούς αδελφούς μου, πρότεινε στη Μελ να πάει

στην Αγγλία, όπου οι ΜακΦίρσον είναι άγνωστοι. Βρήκες την ιδέα καλή. Εγώ τη βρήκα εξαιρετική. Και η Μελ ανυπομονεί. Γι' αυτό μην τ' αλλάξεις τώρα».

«Υπέθεσα ότι θα έμενε στο Ρόθστον, όπως εμείς όταν πηγαίνουμε στην Αγγλία, όχι στο Λονδίνο», μουρμούρισε. «Το κορίτσι έχει πάει αρκετές φορές στο Ρόθστον και νιώθει άνετα εκεί. Το Λονδίνο δεν είναι το ίδιο και θα έχει πολύ άγχος–»

«Άγχος;» τον διέκοψε η Κίμπερλι. «Η κόρη μας είναι ενθουσιασμένη γι' αυτό το ταξίδι. Δεν έχει καθόλου άγχος. Αν κάποιος έχει άγχος, αυτός είσαι εσύ, αλλά εσύ κι εγώ δεν πρόκειται να πάμε παρά αργότερα μες στο καλοκαίρι. Αυτό είναι, λοιπόν; Αφήνεις την ανησυχία σου να επηρεάζει την κρίση σου;»

«Όχι, απλώς δεν θέλω να νιώθει ότι πρέπει να βρει οπωσδήποτε σύζυγο πριν έρθει σπίτι. Είναι πολύ μικρή για ένα τέτοιο μεγάλο βάρος. Τη διαβεβαίωσες ότι...;»

«Ναι, ναι, τη διαβεβαίωσα ότι μπορεί να μείνει και γεροντοκόρη άμα θέλει».

«Σταμάτα, δεν είναι αστείο, Κίμπερλι».

Η γυναίκα του πλατάγισε τη γλώσσα της. «Εσύ είσαι αυτός που το κάνει μεγάλο θέμα. Αυτό το περνάνε τα περισσότερα κορίτσια στην ηλικία της – κι εγώ το πέρασα. Εγώ μπορεί να είχα λίγο άγχος, αλλά η Μελ δεν έχει. Σκοπεύει να διασκεδάσει, να κάνει καινούριους φίλους, να θαυμάσει μια μεγάλη πόλη όπως είναι το Λονδίνο και πιστεύει ότι στο μεταξύ θα βρει και σύζυγο. Αυτό όμως δεν είναι σε καμία περίπτωση προτεραιότητά της. Νόμιζε ότι εμείς θέλαμε να προσπαθήσει να παντρευτεί, αλλά τη διαβεβαίωσα ότι δεν έχουμε καμία τέτοια απαίτηση. Ίσως πρέπει να της το πεις κι εσύ πριν φύγει, ώστε να χαλαρώσει και να αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν φυσιολογικά. Τώρα, εξαλείψαμε τις αμφιβολίες της τελευταίας στιγμής;»

«Όχι, εξακολουθεί να είναι μεγάλη ευθύνη αυτή που αναλαμβάνει η δούκισσα για χάρη μας».

«Μήπως θες να πάμε κι εμείς για ολόκληρο το καλοκαίρι, αντί για μερικές μόνο εβδομάδες όπως σχεδιάζαμε;»

Όπως ακριβώς το περίμενε η Κίμπερλι, ο άντρας της φάνηκε να φρίττει. «Είπες ότι αυτό δεν θα ήταν απαραίτητο».

«Και δεν είναι, γι' αυτό μην τρομάξεις. Η Μέγκαν χαίρεται που θα βοηθήσει. Και επίσης, δεν θα οργανώσει η ίδια εκδηλώσεις, έχει μαζέψει απλώς προσκλήσεις που θα δεχόταν ούτως ή άλλως. Εκτός αυτού, λατρεύει τη Μελ και είναι παλιά καραβάνα σε τέτοιου είδους πράγματα. Βοήθησε άλλωστε κι εμένα, έτσι δεν είναι; Και το προξενίο της κατέληξε σε έναν ευτυχισμένο γάμο».

Με αυτό του απέσπασε ένα χαμόγελο. «Αυτό έχουμε, αγάπη; Έναν ευτυχισμένο γάμο;»

Σήκωσε το χρυσαφένιο φρύδι της. «Δεν συμφωνείς;»

Εκείνος τη σήκωσε όρθια και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της. «Εγώ θα το έλεγα παράδεισο».

«Αλήθεια;» Του χαμογέλασε και μετά έκανε μια γκριμάτσα. «Α όχι, δεν θα τη γλιτώσεις τόσο εύκολα. Πες μου στ' αλήθεια τώρα, γιατί έχεις αμφιβολίες; Και δεν θέλω άλλες φτηνές δικαιολογίες».

Ο Λάχλαν αναστέναξε. «Είχα ακόμα την ελπίδα ότι το κορίτσι μας θα κατέληγε με έναν καλό Σκοτσέζο αρκετά γενναίο για να αφηγήσει τον Θρύλο και οποιοδήποτε από τα αδέρφια σου διανοηθεί να τον φοβηρίσει».

«Καθόλου ευγενική σκέψη», είπε, δίνοντάς του μια στον ώμο πριν απομακρυνθεί. «Λατρεύω τους αδελφούς μου—»

«Το ξέρω ότι τους λατρεύεις, Κίμπερ, κι εγώ τους ανέχομαι, αλλά μη μου λες ότι δεν τους χρειάζεται μια κατσάδα που φοβρίζουν όλους τους μνηστήρες της Μελ με αποτέλεσμα να το

βάζουν στα πόδια. Αν δεν είχαμε φίλους στην Αγγλία πρόθυμους να τη βοηθήσουν στην κοσμική σεζόν της, η καημένη θα έμενε στο ράφι. Κι εγώ θέλω η κόρη μου να παντρευτεί και να είναι ευτυχισμένη, όπως έκανα εγώ εσένα».

Η Κίμπερλι γέλασε. «Για δείτε ένα κοκόρι!»

«Παρ' όλα αυτά ισχύει», της είπε με απόλυτη σιγουριά.

«Ίσως», είπε εκείνη χαμογελώντας πειρακτικά, αλλά αμέσως σοβάρεψε. «Όσο για τη Μελ και τη μελλοντική της ευτυχία, είναι τόσο σημαντική για σένα η καταγωγή του άντρα που θα ερωτευτεί; Και πριν απαντήσεις, να θυμάσαι ότι αν πεις “ναι”, η Αγγλίδα γυναίκα σου θα προσβληθεί».

Ο Λάχλαν γέλασε μ' αυτή την προειδοποίηση. «Η κατά το ήμισυ Αγγλίδα γυναίκα μου, αν και θα ευχόμουν το σκοτσέζικο μισό να μην προερχόταν από τον ίδιο τον ΜακΦίρσον».

Αυτή τη φορά η Κίμπερλι αγνόησε την αναφορά στον πατέρα της. «Απάντησέ μου».

«Όχι, αγάπη, ελπίδα μου δεν ήταν ο άντρας της να είναι απαραίτητα Σκοτσέζος. Θα ήθελα απλώς να είναι από ένα μέρος πιο κοντά από την Αγγλία. Δεν ανυπομονώ να μετακομίσει το κορίτσι μας τόσο μακριά, αυτό είναι όλο», ολοκλήρωσε, αναστενάζοντας πάλι.

Η Κίμπερλι τον πλησίασε και τον έπιασε από τα μάγουλα. «Ήξερες ότι αυτό ήταν μια πιθανότητα».

«Ναι».

«Ήξερες επίσης ότι οι προοπτικές της στη δική μας γειτονιά είναι πολύ μικρές. Δεν μένουμε κοντά σε καμιά μεγάλη πόλη και οι γειτονικές φατρίες δεν έχουν γιους στην κατάλληλη ηλικία για το κορίτσι μας. Και το γεγονός ότι είναι κόρη του ΜακΓκρέγκορ περιορίζει ακόμα περισσότερο τις επιλογές της».

«Ναι, κι αυτό το ξέρω».

«Άρα μιλάμε για έναν πατέρα που γκρινιάζει ότι θα χάσει τη μοναχοκόρη του πριν ακόμα παντρευτεί καν;» ρώτησε αγανακτισμένη.

Ο άντρας της κατένευσε ντροπαλά. Η Κίμπερλι αποφάσισε να μην τον μαλώσει γι' αυτή την ανοησία και είπε τελικά: «Λαχ, κι εγώ θα στενοχωρηθώ αν φύγει, αλλά ξέραμε από τη μέρα που γεννήθηκε ότι κάποτε θα μας άφηνε για να ξεκινήσει τη δική της οικογένεια και ότι δεν θα έμενε κοντά στο κάστρο Κρεγκόρα. Ομολογουμένως, δεν είχαμε σκεφτεί ως πιθανότητα την Αγγλία, αλλά και πάλι—»

Η Κίμπερλι εξέπληξε ακόμα και τον εαυτό της όταν ξαφνικά ξέσπασε σε κλάματα. Ο Λάχλαν την πήρε στην αγκαλιά του για να την παρηγορήσει. Τελικά, εκείνη απομακρύνθηκε, εκνευρισμένη με τον εαυτό της.

«Μη ρωτήσεις από πού μου ήρθε αυτό», μουρμούρισε.

Ο Λάχλαν της χαμογέλασε, αν και ήταν προφανές ότι μετάνιωνε. «Με συγχωρείς, Κίμπερ. Δεν ήθελα να σου θυμίσω τις δικές σου στενοχώριες».

«Δεν το έκανες. Αντίθετα με σένα, εγώ χαίρομαι που η Μελ έχει την ευκαιρία για μια σεζόν στο Λονδίνο. Απλώς...» Έκανε μια παύση αναστενάζοντας. «Απλώς είχα την ίδια ελπίδα με σένα, αλλά πίστευα ότι την είχα εγκαταλείψει εδώ και καιρό. Και είναι μάταιο. Ακόμα και οι ελάχιστοι νεαροί που ήρθαν μένουν χλιόμετρα μακριά, και μάλλον γι' αυτό δεν στενοχωρήθηκες όταν έφυγαν».

«Αυτά τα χλιόμετρα δεν είναι μεγάλη απόσταση εδώ πάνω. Απλώς δεν με εντυπωσίασαν και τόσο πολύ, και δικαίως όπως αποδείχτηκε. Κοίτα πόσο γρήγορα έγιναν καπνός όταν τα αδέρφια σου τους στρίμωξαν λίγο. Ο τελευταίος έφυγε κακήν κακώς μετά από μια απλή προειδοποίηση του Ίαν Δύο ότι θα δυσανεστηθεί αν η ανιψιά του δεν είναι ευτυχισμένη».

«Εγώ νομίζω πως έφταιγε ο τόνος του Ίαν Δύο και μάλλον επειδή είχε πιάσει τον φουκαρά από το πέτο την ώρα που το έλεγε».

Έλασαν και οι δύο όταν θυμήθηκαν πόσο γρήγορα είχε εξαφανιστεί ο μνηστήρας. Στην κυριολεξία το είχε βάλει στα πόδια πετώντας διάφορες δικαιολογίες. Το γέλιο έδιωξε τις στενοχώριες τους, ή τουλάχιστον τους έκανε να τις δουν πιο ρεαλιστικά.

«Υποθέτω λοιπόν ότι αυτό το ταξίδι είναι αναπόφευκτο», υποχώρησε ο Λάχλαν.

«Ναι, είναι».

«Και μιας και μιλάμε γι' αυτό, έχει μαζέψει τα πράγματά της η Μελ;»

«Σε τρεις μέρες φεύγει, έχουμε χρόνο. Έχει πάει να δει τον πατέρα μου, μάλλον θα κοιμηθεί εκεί. Στην πραγματικότητα, νομίζω πως θέλει να διαβεβαιώσει τα αδέρφια μου ότι τους συγχωρεί που κατέστρεψαν τις προοπτικές της εδώ στα μέρη μας – μερικοί έχουν τύψεις γι' αυτό, αν θες να ξέρεις, παρόλο που οι νεαροί που ήρθαν φέτος δεν την ενδιέφεραν ιδιαίτερα – οπότε κατά τη γνώμη της δεν έγινε και τίποτα το τρομερό. Θέλει επίσης να τους διαβεβαιώσει ότι όταν γνωρίσει τον κατάλληλο άντρα, θα το καταλάβει από μόνη της, επομένως δεν χρειάζεται να ανησυχούν γι' αυτό».

«Πιστεύει στ' αλήθεια ότι μπορεί να τους διαβεβαιώσει για το στιδήποτε;»

«Το ελπίζει τουλάχιστον». Η Κίμπερλι χαμογέλασε. «Τα αδέρφια μου λογικεύονται – μερικές φορές».

Ο Λάχλαν ρουθούνησε. Η Κίμπερλι γνώρισε τα αδέρφια της αργά στη ζωή της· είχε μεγαλώσει πιστεύοντας ότι ήταν μοναχοπαίδι και έμαθε γι' αυτούς όταν ο Λάχλαν την έφερε στη Σκοτία ως σύζυγό του. Είχαν εμφανιστεί στην πόρτα του – ή, για

να ακριβολογούμε, είχαν περάσει σύσσωμοι τη γέφυρα του κάστρου, και οι δεκαέξι μπουλούκι. Στην ουσία, όμως, συνόδευαν τον πραγματικό της πατέρα, που επίσης δεν τον είχε γνωρίσει, έναν θρύλο των Χάιλαντς και μάλιστα όχι ιδιαίτερα αγαπητό.

Τον Ίαν ΜακΦίρσον. Ήταν ένα όνομα που οι μητέρες χρησιμοποιούσαν για να φοβερίζουν τα παιδιά τους όταν ήταν άτακτα. Έλεγαν πως ήταν κάθαρμα του χειρίστου είδους, τόσο κακός που καθόταν και γελούσε όσο οι γιοι του προσπαθούσαν να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο – δραστηριότητα την οποία ενθάρρυνε. Άλλοι έλεγαν ότι ήταν απλώς ένας γέρος ερημίτης που είχε να βγει από το σπίτι του σαράντα χρόνια – γιατί να το κάνει όμως, όταν είχε εκεί το δικό του χαρέμι; Άλλοι πάλι έλεγαν ότι είχε πεθάνει εδώ και καιρό και το φάντασμά του στοιχειώνει τώρα το παλιό κατεστραμμένο φρούριο στο οποίο ήταν κλεισμένος τόσα χρόνια. Τίποτα από αυτά δεν ήταν αλήθεια, αλλά πάλι, ελάχιστοι άνθρωποι είχαν συναντήσει τον Ίαν ΜακΦίρσον για να επιβεβαιώσουν την αλήθεια.

Ήταν όντως ερημίτης και τώρα πια έβγαινε από το σπίτι του μόνο για να επισκέπτεται την Κίμπερλι και την οικογένειά της στο κάστρο Κρεγκόρα, αλλά βέβαια συχνότερα ήταν η Κίμπερλι αυτή που τον επισκεπτόταν. Ποτέ δεν την πείραξε αυτό. Στην πραγματικότητα, της άρεσε το περιβάλλον του σπιτιού του, η σκοτεινή ατμόσφαιρα τριγύρω, τα γυμνά δέντρα, τα μαύρα σύννεφα που συνήθως δέσποζαν από πάνω του και της θύμιζαν κάστρο μάγισσας σε βουνό τυλιγμένο στα σύννεφα. Αυτά πρόσχε και όχι το ότι το παλιό φρούριο πάνω στο βραχώδες ακρωτήριο είχε μετατραπεί σε μια έπαυλη. Και μέσα δεν υπήρχε τίποτα το ζοφερό, έτσι που έσφυζε από ζωή με τα τόσα αδέρφια.

Ούτε και ο θρύλος ότι τα αδέρφια της προσπαθούσαν να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο ήταν αλήθεια, αν και μερικοί από τους

καβγάδες τους μπορεί να έμοιαζαν με σκοτωμούς. Τσακώνονταν απλώς όπως τσακώνονται όλα τα αδέρφια, δίχως δολοφονικό σκοπό. Αν μη τι άλλο, ήταν απίστευτα πιστοί κι αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλο – αν πρόσβαλλες έναν, τους πρόσβαλλες όλους.

Η ιστορία για το χαρέμι ήταν επίσης ανόητη, αν και κατανοητή με τους πολλούς γιους που είχε αποκτήσει ο Ίαν. Παρόλο που όλοι μοιράζονταν τον ίδιο πατέρα, ελάχιστοι από αυτούς μοιράζονταν και την ίδια μητέρα κι ήταν όλοι νόθοι. Ο Ίαν δεν είχε παντρευτεί ποτέ. Όλη του τη ζωή ήθελε τη μητέρα της Κίμπερλι, αυτήν αγαπούσε, αλλά οι γονείς της την είχαν αναγκάσει να παντρευτεί τον κόμη του Άμπορο, τον άντρα που η Κίμπερλι πίστευε για πατέρα της μέχρι που εκείνος μέσα στο μεθύσι του ομολόγησε ότι πραγματικός πατέρας της ήταν ο Ίαν.

Ο Ίαν μπορεί να μην είχε παντρευτεί, αλλά δεν αρνήθηκε κανένα από τα παιδιά του. Τα μεγάλωνε όλα σπίτι του, ακόμα και αυτά που είχαν γεννηθεί σε μέρη τόσο μακρινά όσο το Αμπερντίν – τουλάχιστον, όσα γνώριζε. Ο θρύλος για το χαρέμι μπορεί να προέκυψε επειδή επέτρεπε σε μερικές από τις μητέρες τους να μένουν επίσης στο σπίτι του, παρόλο που δεν ενδιαφερόταν προσωπικά γι' αυτές. Όταν ήταν με κάποια γυναίκα, της ήταν πιστός. Ή, τουλάχιστον, έτσι έλεγε σε όποιον ήταν αρκετά τολμηρός για να τον ρωτήσει.

Ήταν σίγουρα μια πολύ αλλόκοτη οικογένεια και η Κίμπερλι ίσως να χαιρόταν που είχε μεγαλώσει αλλού – αν ο άντρας που την είχε αναθρέψει δεν ήταν ένας τύραννος και ψυχρός γονιός. Κάποια από τα αδέρφια της είχαν κι άλλες αδελφές, όμως η Κίμπερλι ήταν η μόνη κοινή αδελφή όλων, οπότε της ήταν όλοι πιστοί κι αφοσιωμένοι. Αν μην τι άλλο, όντας η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους, παρόλο που ήταν η μεγαλύτερη, απολάμβανε τη μεγαλύτερη προστασία. Αυτή η προστασία επεκτάθηκε και στη

Μελ όταν γεννήθηκε. Εφόσον ήταν όλοι εκεί στη γέννησή της, τη θεωρούσαν *δική τους*.

Ο Λάχλαν είχε ένα μικρό πρόβλημα με αυτό όλα αυτά τα χρόνια. Αν είχαν καμιά λογομαχία με την Κίμπερλι ή όποτε την κοιτούσε στραβά, έβρισκε τον μπελά του από όλους τους, ακόμα κι αν μπροστά στο περιστατικό ήταν μόνο ένας. Και Θεός φυλάξει αν μάλωνε τη Μελ όταν κάποιος είχε έρθει για επίσκεψη. Ήταν θαύμα που τους ανεχόταν, όταν του επιτίθεντο πριν ακόμα μάθουν ποιο ήταν το πρόβλημα. Θα πρέπει να ήταν χαρακτηριστικό των Σκοτσέζων το ότι έβρισκε αυτή τη συμπεριφορά τους αποδεκτή και ποτέ δεν τους κατηγόρησε γι' αυτόν τον λόγο.

Όμως, η Κίμπερλι αγαπούσε πολύ τα αδέρφια της, και τα δεκαέξι, και πάντα έβρισκε δικαιολογίες για τα ελαττώματά τους, που ήταν πολλά. Ήταν ένα ευέξαπτο μπουλούκι. Φαινόμενο παράξενο στην πραγματικότητα, από τη στιγμή που τους είχε μεγαλώσει ένας τόσο ήπιος χαρακτήρας όπως ο Ίαν. Τουλάχιστον έτσι ήταν πριν επιστρέψει στη Σκοτία για να επουλώσει τη ραγισμένη του καρδιά. Και είχε γλυκάνει ακόμα περισσότερο από τότε που μπήκε στην οικογένεια η Κίμπερλι.

3

Ήταν ένα παλιό σπίτι, πολύ καλοδιατηρημένο. Ο Ντόναλντ Ρος δεν έφερε κάποιον τίτλο –δεν θεωρούνταν καν αριστοκράτης για τα αγγλικά δεδομένα–, αλλά ήταν πλούσιος χάρη σε μια μεγάλη κληρονομιά, η οποία, όπως και το σπίτι, είχε περάσει από γενιά σε γενιά και ήταν ακόμα ανέπαφη. Είχε εκπλήξει τους πάντες κερδίζοντας για τον εαυτό του την κόρη ενός Άγγλου υποκόμη, αλλά έλεγαν πως ήταν ερωτικό ειδύλλιο, με αποτέλεσμα οι ρομαντικοί να γοητεύονται από αυτή την ιστορία.

Ο Λίνκολν θυμόταν τον πατέρα του ως έναν ψηλό, επιβλητικό άντρα, γεροδεμένο, ανοιχτόκαρδο, καλοσυνάτο, πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, πάντα εκεί όταν χρειαζόταν την προσοχή του. Ο θάνατός του είχε προκληθεί την ώρα που επιθεωρούσε τα ορυχεία του κάτω στα πεδινά. Τον καταπλάκωσε μια σήραγγα που γκρεμίστηκε και είχε τραυματιστεί τόσο σοβαρά, που έζησε μόνο ελάχιστες μέρες αφότου τον απεγκλώβισαν. Ο Λίνκολν δεν είχε μνήμες από αυτό το γεγονός, δεν του είχαν επιτρέψει να δει τον πατέρα του μετά το ατύχημα, πράγμα που τον είχε εξοργίσει τότε, αλλά με τα χρόνια άρχισε να νιώθει ευγνώμων γι' αυτό, γιατί του είχαν μείνει μόνο καλές αναμνήσεις.

Ο Λίνκολν συχνά αναρωτιόταν γιατί η μητέρα του, η Έλινορ, είχε μείνει στη Σκοτία μετά τον θάνατο του άντρα της. Σίγουρα δεν το έκανε ώστε ο Λίνκολν να μπορέσει να μείνει στο μοναδικό σπίτι που γνώριζε, γιατί πολύ σύντομα τον έστειλε μακριά όταν ξεκίνησαν τα προβλήματα. Όμως, ποτέ δεν κατάλαβε γιατί δεν είχε πάει κι εκείνη μαζί του. Θα μπορούσε να προσλάβει έναν άνθρωπο να φροντίζει το σπίτι αν δεν ήθελε να το πουλήσει. Με τον θάνατο του Ντόναλντ και την αποχώρηση του Λίνκολν, δεν της είχε απομείνει οικογένεια εκεί, αλλά είχε οικογένεια στην Αγγλία. Ο Ρίτσαρντ είχε πει ότι ποτέ δεν είχαν στενή σχέση, αλλά και πάλι...

Αυτό ήταν ακόμα ένα γράμμα στο οποίο δεν απάντησε ποτέ. Η κληρονομιά ήταν δική του τώρα, αλλά δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με αυτή αν αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να ξαναδεί τη μητέρα του. Εύκολη επιλογή, από τη στιγμή που δεν είχε ανάγκη τα χρήματα. Η κτηματική περιουσία του θείου Ρίτσαρντ που είχε περάσει στα χέρια του έναν χρόνο πριν ενηλικιωθεί ήταν επίσης πολύ κερδοφόρα.

Ο Λίνκολν ήταν σπίτι τώρα –στο σπίτι όπου είχε γεννηθεί, στο σπίτι όπου είχε περάσει τα πρώτα δέκα χρόνια της ζωής του– και οι φόβοι του έγιναν πραγματικότητα. Ο θυμός επέστρεψε, ήρθε τη στιγμή που την αντίκρισε να στέκεται μόνη στην πόρτα καθώς ξεφόρτωναν τα πράγματα από την άμαξα. Πολλές άλλες φορές είχε δει την Έλινορ να στέκεται ακριβώς έτσι, περιμένοντας εναγωνίως εκείνον να έρθει σπίτι. Οι εικόνες και οι αναμνήσεις που έφερε αυτό κανονικά θα έπρεπε να τον κάνουν να χαμογελάσει, όχι να του αφήσουν την πικρή γεύση της χολής που ένιωθε τώρα.

Είχαν περάσει δέκα χρόνια από την τελευταία φορά που την είδε, σε μια από τις πρώτες επισκέψεις της στην Αγγλία. Εκείνη τη φορά δεν είχε καταφέρει να την αποφύγει. Καθώς μεγάλωνε,

έβρισκε περισσότερες δικαιολογίες, δικαιολογίες που είχαν πιάσει αρκετά καλά – μέχρι τώρα.

Έδειχνε γερασμένη και όχι λόγω ηλικίας. Ναι, κόντευε τα πενήντα, αλλά έδειχνε πολύ μεγαλύτερη. Τα μαλλιά της είχαν γκριζάρει τελείως τώρα, αν και αυτό είχε φανεί ότι θα συνέβαινε από τότε που ήταν μόλις τριάντα εννιά. Έδειχνε κουρασμένη. Έδειχνε λες και η ζωή τής ήταν βάρος και όχι χαρά που θα μπορούσε να απολαμβάνει.

Φορούσε μαύρα, σαν να πενθούσε. Ήταν πλούσια, θα μπορούσε να είχε ταξιδέψει στα νιάτα της, θα μπορούσε να έχει ξαναπαντρευτεί, θα μπορούσε να έχει οτιδήποτε ήθελε. Αντιθέτως, είχε επιλέξει να μείνει εδώ και να ζήσει τη ζωή της μόνη, και ίσως τώρα να μετάνιωνε γι' αυτό.

Ο Λίνκολν δεν τη λυπόταν. Κανένα πιο ευγενικό συναίσθημα δεν μπορούσε να ξεπεράσει τον θυμό του και, στην πραγματικότητα, χρειάστηκε όλη τη θέληση που μπορούσε να συγκεντρώσει για να μην μπει πάλι στην άμαξα και φύγει αμέσως. Ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να κρύβει την οργή του για πολύ. Είχαν προγραμματίσει να μείνουν εδώ τουλάχιστον μία εβδομάδα πριν από την έναρξη της κοσμικής σεζόν στο Λονδίνο. Θα ήταν τυχερός αν μπορούσε να αντέξει μερικές μέρες την παρουσία της χωρίς να χύσει τη χολή του.

Η Χενριέτα χρειάστηκε να τον σπρώξει για να μπει στο σπίτι. Εκείνος απλώς έγενεψε στην Έλινορ καθώς περνούσε, είτε μόνο ένα «Μητέρα» και πέρασε στο σαλόνι χωρίς να της ρίξει άλλη ματιά. Ξαφνιάστηκε που μπόρεσε να κάνει έστω κι αυτό. Η θεία του, με τη συνηθισμένη φλυαρία της, είχε γεμίσει την αμήχανη σιωπή που ακολούθησε μετά τον ψυχρό χαιρετισμό του.

Ο Λίνκολν δεν μπορούσε να μετριάσει τον θυμό του. Τώρα στεκόταν στο βορινό παράθυρο του σαλονιού, που κοιτούσε

προς τα εκεί που έμεναν *αυτοί*, και ο θυμός του φούντωσε ακόμα περισσότερο τώρα που θυμήθηκε και τους αγροίκους. Τριάντα λεπτά πέρασαν με εκείνον απλά να στέκεται στο παράθυρο μόνος, όσο η θεία του και η ξαδέλφη του τακτοποιούνταν πάνω. Ειλικρινά, δεν ήξερε τι θα έκανε αν η Έλινορ ερχόταν στο σαλόνι χωρίς τη συνοδεία της θείας ή της ξαδέλφης του, που θα λειτουργούσαν ως μεσάζοντες.

Ωστόσο, δεν ήταν η *δική της* φωνή αυτή που άκουσε τελικά. «Είναι πραγματικά υπέροχο που σε ξαναβλέπω μετά από τόσα χρόνια, νεαρέ αφέντη. Με θυμάσαι καθόλου;»

Ο Λίνκολν κοίταξε γύρω του. Ήταν ο κύριος Μόρισον, που είχε έρθει να του φέρει ένα φλιτζάνι τσάι. Από όλους τους υπηρέτες στο σπίτι, μόνο η υπηρέτρια της Έλινορ ήταν Αγγλίδα. Την είχε φέρει μαζί της όταν παντρεύτηκε τον Ντόναλντ. Είχε φέρει μαζί της και τις αγγλικές της συνήθειες, και το απογευματινό τσάι ήταν μία από αυτές. Ο Μόρισον ήταν ο μπάτλερ του σπιτιού πολύ πριν φτάσει εκείνη και προφανώς εξακολουθούσε να είναι.

Ο Λίνκολν, όμως, δεν θυμόταν τον άνθρωπο τόσο μικροκαμωμένο. Φυσικά, ο Λίνκολν δεν είχε φτάσει στο ύψος που ήταν τώρα πριν τον στείλουν στην Αγγλία, οπότε ο Μόρισον μάλλον του φαινόταν πολύ ψηλότερος τότε.

«Και βέβαια, κύριε Μόρισον. Δεν έχετε αλλάξει και τόσο πολύ». Ο μικροκαμωμένος γερο-Σκοτοέζος γέλασε – στην πραγματικότητα, περισσότερο σαν κακάρισμα ακούστηκε. «Α, εσύ όμως έχεις αλλάξει, και πολύ μάλιστα. Δεν θα σε αναγνώριζα αν δεν σε περιμέναμε».

Ο Λίνκολν δεν πίστευε ότι είχε αλλάξει τόσο πολύ εμφανισιακά, εκτός από το επιπλέον ύψος. Φυσικά, εκείνος έβλεπε καθημερινά τον εαυτό του και ήταν διαφορετικό να σε βλέπει κάποιος που είχε να σε δει δεκαεννιά χρόνια. Τα μαλλιά του ήταν

το ίδιο μαύρα όταν ήταν μικρός, τα μάτια του ένα συνηθισμένο καστανό. Το πρόσωπό του είχε γεμίσει κάπως, είχε αποκτήσει περισσότερες γραμμές. Οι γυναίκες τον έβρισκαν όμορφο, αν και μάλλον τις τραβούσε εξίσου και ο τίτλος του.

Ο Λίνκολν πήρε το φλιτζάνι, αλλά το άφησε στο περβάζι του παραθύρου χωρίς να πει. Εκείνη τη στιγμή θα προτιμούσε κάτι πιο δυνατό από το τσάι.

Έδειξε έξω από το παράθυρο. «Μένουν ακόμα οι αγροίκοι εκεί;»

«Πολύ αμφίβολο, μιας και έχουν μεγαλώσει, όπως κι εσύ. Δεν συναναστρέφονται όμως με κόσμο, οπότε δεν ξέρουμε αν μένουν ακόμα εκεί».

Ο Λίνκολν δεν χρειάστηκε να εξηγήσει σε ποιους αναφερόταν. Δεν ήταν ο μόνος που αποκαλούσε αυτούς τους συγκεκριμένους Σκοτσέζους «αγροίκους». Εκείνοι έφταιγαν γι' αυτόν τον χαρακτηρισμό, ακόμα κι όταν ήταν παιδιά. Έμεναν περίπου επτά χιλιόμετρα βόρεια, αρκετά μακριά για να μην τους έχει γνωρίσει, αν δεν ξεμάκραινε από το σπίτι όταν ήταν μικρός.

Αποφάσισε να το ανακαλύψει μόνος του. Στην πραγματικότητα, χρειαζόταν απλώς μια δικαιολογία για να φύγει από εκεί πριν εμφανιστεί πάλι η μητέρα του. Δεν είχε όρεξη να συναντηθεί ξανά με τους αγροίκους, ποτέ. Παρόλο που ήταν πολύ καλύτερα προετοιμασμένος γι' αυτούς τώρα απ' ό,τι ήταν στα δέκα του, είχε ωριμάσει αρκετά για να μην επιθυμεί μια τέτοιου είδους συνάντηση. Ήταν απλώς μια δικαιολογία για να κάνει για μερικές ώρες ιπλασία. Στην πραγματικότητα, δεν θα πήγαινε βόρεια.

Τελικά, όμως, βόρεια πήγε.

4

Ο Λίνκολν θα μπορούσε να κατηγορήσει την περιέργειά του. Είχε ακούσει για τον θρύλο με το όνομα Ίαν ΜακΦίρσον – και ποιος δεν τον είχε ακούσει, άλλωστε; Όμως, δεν είχε δει τον άνθρωπο με τα ίδια του τα μάτια. Είχε δει μονάχα το σπίτι του· απλώς δεν το θυμόταν τόσο ζοφερό. Φυσικά, ένα παιδί έβλεπε τα πάντα με διαφορετικά μάτια. Κάτι που ένας ενήλικας μπορεί να έβρισκε ζοφερό, ένα παιδί μπορεί να το έβρισκε τρομακτικό και, επομένως, συναρπαστικό.

Το σπίτι ήταν σκαρφαλωμένο σε ένα βραχώδες ακρωτήρι με γυμνά δέντρα μπροστά του και την παγωμένη θάλασσα πίσω του. Τα δέντρα θα πρέπει κάποτε να ήταν πράσινα, πριν διαβρωθεί το έδαφος. Τώρα οι ρίζες τους ήταν γαντζωμένες στον βράχο και αποτελούσαν μια απόδειξη ότι η περιοχή δεν ήταν πάντα τόσο άγονη.

Η άνοιξη κόντευε να τελειώσει, αλλά τίποτα δεν είχε ανθίσει γύρω από το σπίτι του Ίαν ΜακΦίρσον – ούτε και θα άνθιζε ποτέ αν δεν έφερναν φρέσκο χώμα. Ο Λίνκολν δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί θα ήθελε κανείς να ζει σε ένα τέτοιο γυμνό περιβάλλον, ωστόσο η περιοχή είχε αναπτυχθεί, είχαν χπιστεί κι άλλα σπίτια εκεί γύρω – κανένα τόσο μεγάλο όσο αυτή η παλιά

έπαυλη, ωστόσο επρόκειτο σίγουρα για σπίτια που δεν υπήρχαν την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ ο Λίνκολν.

Δεν υπήρχε δραστηριότητα, αλλά πάλι, ο Λίνκολν θυμήθηκε ότι πάντα έτσι ήταν. Αν δεν τύχαινε να δεις το τσούρμο να μπαίνει ή να βγαίνει, πίστευες ότι το μέρος είναι εγκαταλελειμμένο. Αυτό, βέβαια, αν ερχόσουν οποιαδήποτε εποχή εκτός του χειμώνα, που ο καπνός από την καμινάδα έδειχνε κάποιο σημάδι ζωής. Τέτοιο σημάδι δεν υπήρχε τώρα.

Ο Λίνκολν δεν είχε μπει ποτέ μέσα, δεν είχε προσκληθεί ποτέ. Απ' όσο ήξερε, κανείς δεν είχε μπει. Ωστόσο, είχε χτυπήσει πολλές φορές την πόρτα για να βγουν οι φίλοι του και να μιλήσουν. Δεν μιλούσαν όμως για τον πατέρα τους. Μόνο όσοι δεν τον γνώριζαν μιλούσαν.

Οι αναμνήσεις από αυτή την –πιο ευτυχισμένη– εποχή ήταν αντιφατικές. Ωστόσο, επικράτησε η κοινή λογική και ο Λίνκολν έφυγε πριν προλάβει να τον πάρει κανένα μάτι τριγύρω. Όμως, υπήρχαν ακόμα αυτές οι αναμνήσεις, πράγματα που είχε χρόνια να σκεφτεί. Αφηρημένος, κατηφόρισε το νότιο μονοπάτι προς τα ανατολικά του σπιτιού, σε ένα μέρος που είχε πάει πολλές φορές όταν ήταν μικρός.

Η λιμνούλα ήταν ακόμα εκεί, κι ένας ερειπωμένος αχυρώνας στο βάθος η μοναδική απόδειξη ότι κάποιος ζούσε κάποτε εκεί κοντά. Δεν ήταν καν λιμνούλα, απλώς μια βαθιά τρύπα που μάζευε βρόχινο νερό, συνήθως αρκετό για να τη διατηρεί γεμάτη. Μερικά τούβλα καλυμμένα με βρύα στην όχθη έδειχναν ότι η τρύπα μπορεί να ήταν το κελάρι κάποιου πριν από έναν δυο αιώνες.

Μια άλλη ανάμνηση αναδύθηκε καθώς πλησίαζε τη λιμνούλα. Ήταν μία από τις πιο ζεστές μέρες ενός σύντομου καλοκαιριού όταν ήταν οκτώ ετών παλικαράκι. Οι περισσότερες μέρες εδώ

δεν ήταν αρκετά ζεστές για να θέλει κάποιος να δροιστεί, όμως εκείνη η μέρα ήταν, και ο Λίνκολν είχε θυμηθεί τη λιμνούλα που είχε συναντήσει στις περιπλανήσεις του και πήγε εκεί για μια δροσερή βουτιά. Δεν ήξερε ακόμα να κολυμπάει, αλλά μόνο η μια πλευρά της λίμνης ήταν αρκετά βαθιά για να απαιτεί καλό κολύμπι και έμεινε μακριά της.

Δεν ήταν ο μόνος που είχε ανακαλύψει τη λιμνούλα όμως, γιατί πολλά από τα αδέρφια ΜακΦίρσον είχαν εμφανιστεί εκείνη τη μέρα, με σκοπό να δροιστούν. Διψασμένος για συντροφιά παιδιών της ηλικίας του, ο Λίνκολν χάρηκε μόλις τους είδε και θέλησε να γίνει φίλος τους. Τρεις από αυτούς ήταν απρόθυμοι να γνωριστούν καλύτερα, αλλά το τέταρτο αγόρι, ο Ντούγκαλ, που ήταν επίσης οκτώ χρονών, έδεσε αμέσως με τον Λίνκολν και σύντομα έγιναν αζεχώριστοι φίλοι.

Τελικά, γνώρισε και τα υπόλοιπα αδέρφια. Όπως εκείνα που ήταν με τον Ντούγκαλ εκείνη τη μέρα στη λιμνούλα, έτσι και τα υπόλοιπα δεν ήταν εξίσου ανοιχτόκαρδα με εκείνον και στην αρχή δίστασαν να δεχτούν τον Λίνκολν στην παρέα τους, αλλά πολύ σύντομα έγιναν κι αυτά φίλοι του. Και πόσο γρήγορα έγιναν εχθροί του!

Χαμένος στις αναμνήσεις του, ο Λίνκολν κόντευε να φτάσει στη λιμνούλα πριν συνειδητοποιήσει ότι ήταν κι άλλοι εκεί. Μια οικογένεια τεσσάρων ατόμων προφανώς: η γυναίκα καθισμένη στην όχθη να παρακολουθεί τα δύο μικρά κορίτσια της που πλατσούριζαν στο νερό και ο άντρας ξαπλωμένος στο ψηλό χορτάρι λίγο παραπέρα, να λαγοκοιμάται – ή να προσπαθεί να κοιμηθεί. Η γυναίκα έλεγε στα κορίτσια να κάνουν ησυχία για να μην ενοχλούν τον άντρα της.

Ο Λίνκολν πρώτη φορά έβλεπε ενήλικες να χρησιμοποιούν τη λιμνούλα, αλλά φυσικά θα πρέπει να είχαν γίνει μεγάλες αλλαγές

στην περιοχή τα δεκαεννιά χρόνια που έλειπε και σήμερα ζούσαν εδώ περισσότεροι άνθρωποι. Τώρα θα ήταν αγένεια να φύγει, παρόλο που δεν είχε καμία όρεξη για κουβέντα με ξένους – εκτός κι αν μπορούσε να ξεγλιστρήσει χωρίς να τον δουν.

Σταμάτησε το άλογό του περίπου πέντε μέτρα μακριά. Η γυναίκα είχε γυρισμένη την πλάτη και τα παιδιά ήταν μέσα στο νερό με αποτέλεσμα να φαίνονται μόνο οι κορυφές των κεφαλιών τους. Δεν τον είχαν ακούσει ακόμα, με τη φασαρία που έκαναν. Επομένως, θα μπορούσε να κάνει μεταβολή και να φύγει αθόρυβα. Και τότε το άλογό του χλιμίντρισε.

«Γεια σας».

Αναστέναξε και έκανε κίνηση να κατέβει από το άλογο. Η γυναίκα είχε γυρίσει μόνο το κεφάλι για να τον δει πριν του απευθύνει τον χαιρετισμό. Μετά σηκώθηκε, με το καπέλο στο χέρι, γυρίζοντας χαμογελαστή προς το μέρος του και ο Δίνκολν κερανοβολήθηκε. Έμεινε με το χέρι μετέωρο στη λαβή της σέλας και με το ένα πόδι στον αναβολέα. Και η σκέψη που πέρασε αμέσως από το μυαλό του ήταν ότι ο άντρας που κοιμόταν λίγο παραπέρα ήταν ο πιο τυχερός μπάσταρδος του κόσμου.

Ήταν πολύ ψηλή γυναίκα, λίγο κάτω από δύο μέτρα υπέθεσε. Φορούσε απλά ρούχα εξοχής: μια καφέ φούστα χωρίς ουρά, μια μακρυμάνικη λευκή μπλούζα χωρίς βολάν ή άλλους φραμπαλάδες, χοντρά μπουτάκια –δεν είχαν φέρει άλογα μαζί τους– και ένα πλεκτό σάλι που είχε τώρα δεμένο στη μέση της και το οποίο θα ήταν χρήσιμο σε περίπτωση βροχής.

Τα ρούχα έδειχναν ότι ήταν απλώς μια χωριατοπούλα, και μάλλον φτωχή. Ο άντρας και τα παιδιά που είχε μαζί της σήμαιναν ότι ο Δίνκολν θα έπρεπε να σκέφτεται κάτι άλλο εκτός από το τι γεύση θα είχαν τα βελούδινα χείλη της.

Δεν έβρισκε εντυπωσιακό μόνο το ύψος της –δεν είχε

κρατήσει ποτέ στην αγκαλιά του μια τόσο ψηλή γυναίκα–, αλλά με όλα αυτά σε συνδυασμό, ήταν σχεδόν σίγουρος ότι δεν τον είχε ελκύσει ποτέ τόσο πολύ άλλη γυναίκα. Ήταν στ’ αλήθεια πολύ όμορφη, αλλά είχε δει και ομορφότερες. Η σιλουέτα της δεν ήταν πληθωρική –θα την έλεγες μάλλον αδύνατη–, αλλά το ύψος της το αντιστάθμιζε αυτό. Οι γοφοί της σχημάτιζαν απαλές καμπύλες, τα στήθη της ήταν τουλάχιστον μια χούφτα.

Το πρόσωπό της ήταν εντυπωσιακό όμως, είχε έντονα χαρακτηριστικά και δύο έντονα λακκάκια όταν χαμογελούσε. Τα φρύδια της ήταν ελαφρώς τοξωτά, αλλά φαινόταν φυσικά. Τα χείλη της ήταν λεπτά, αλλά πιθανόν θα γίνονταν σαρκώδη με τα σωστά φιλιά. Τα μάτια της ήταν ανοιχτοπράσινα, σαν δίδυμα αστραφτερά πετράδια, και τραβούσαν αμέσως την προσοχή, έτσι που έρχονταν σε αντίθεση με τα σκούρα μαλλιά της.

Ίσως αυτό που της έδινε μια αισθησιακή, γήινη όψη να ήταν τα λυτά μαλλιά της που ανέμιζαν στο αεράκι, κάνοντάς τη να δείχνει σαν να είχε μόλις ξυπνήσει μετά από μια νύχτα αχαλίνωτου σεξ. Μοναδικά μαλλιά, σε ένα τόσο σκούρο καστανοκόκκινο χρώμα που έμοιαζε σχεδόν μαύρο, ωστόσο με μερικές απαλές κόκκινες ανταύγειες. Μάλλον αυτά ήταν που ξύπνησαν τον πόθο του και τον συντάραξαν συθέμελα.

Στεκόταν έτσι υπερβολικά πολλή ώρα, ανίκανος να κατέβει από το άλογο, με τα μάτια καρφωμένα πάνω της, και μάλλον αυτό την έκανε να γελάσει. «Θα αρχίσω να πιστεύω ότι μου έχει φυτρώσει τρίτο αφτί αν δεν πεις κάτι. Είσαι καινούριος στα μέρη μας; Ή απλώς περαστικός;»

«Όχι – δηλαδή, ναι».

Κατάφερε να πατήσει και το άλλο πόδι του στο έδαφος, κοκκινίζοντας ταυτόχρονα. Η απαλή φωνή της ήταν μαγευτική. Είχε ακούσει κι άλλες τέτοιες γυναικείες φωνές, κανονικά δεν θα

έπρεπε να επηρεαστεί καθόλου, αλλά αυτή έμοιαζε με την πιο γλυκιά μελωδία στ' αφτιά του.

Προχώρησε αργά προς το μέρος της, ξέροντας ότι η καρδιά του βροντοχτυπούσε. «Για την ακρίβεια, έχω έρθει για επίσκεψη, αλλά κάποτε έμενα εδώ, λίγα χιλιόμετρα νοτιότερα».

«Αλήθεια;» Φάνηκε να σκέφτεται για λίγο η γυναίκα. «Κι εγώ που νόμιζα ότι ήξερα τους πάντες σε ακτίνα σαράντα χιλιομέτρων».

«Ήταν πριν από πολύ καιρό. Πιθανότατα να μην είχες γεννηθεί ακόμα τότε που έφυγα... αλλιώς, σίγουρα ήσουν πολύ μικρή για να ήξερες όλους τους γείτονες τότε».

Πράγματι, δεν έμοιαζε περισσότερο από δεκαεπτά ή δεκαοκτώ, κι ωστόσο θα πρέπει να ήταν μεγαλύτερη για να έχει ήδη δύο παιδιά και μάλιστα μεγαλύτερα από νήπια αν έκρινε σωστά από τα γέλια που αντηχούσαν από τη λιμνούλα. Μέχρι στιγμής είχε δει μόνο τα κεφαλάκια τους πάνω από το νερό.

«Είναι πολύ πιθανό, υποθέτω. Αυτός ο “πολύς καιρός” σου μπορεί να είναι το διπλάσιο της ηλικίας μου, ίσως και το τριπλάσιο».

Ο Λίνκολν την κοιτούσε έκπληκτος. Εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι και τα πυκνά μαλλιά της έκρυψαν για λίγο το πρόσωπό της. Όμως, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει για πολλή ώρα το γέλιο της.

Ο Λίνκολν σάσπισε. Θεέ και Κύριε, ούτε καν τον ήξερε και ήδη τον προκαλούσε. Πόσο υπέροχο και αναζωογονητικό να συναντάς μια γυναίκα που δεν είναι συνεσταλμένη ή μαγκωμένη στην πρώτη γνωριμία. Θα μπορούσε πολύ εύκολα να προσβληθεί, αλλά εκείνη δεν φάνηκε να δίνει σημασία. Ή, τουλάχιστον, δεν το έδειξε.

Τίναξε πίσω τα μαλλιά της, δίχως ίχνος προκλητικότητας, κι ωστόσο ήταν προκλητική. Χαμογελούσε ακόμα σκανταλιάρικα,

με το ένα λακκάκι της να τον βάζει σε πειρασμό. Ένωσε την ακαταμάχητη λαχτάρα να το γαργαλήσει με τη γλώσσα του, να την κάνει να γελάσει όσο θα της έκανε έρωτα ώστε να μπορέσει να... Να πάρει, είχε τρελαθεί τελείως;

Ο Λίνκολν απέστρεψε το βλέμμα, πριν κάνει κάτι πραγματικά παράλογο, όπως το να τη φιλήσει μπροστά στην οικογένειά της. Δεν έπαιζε με παντρεμένες γυναίκες. Δεν το είχε κάνει ποτέ και ποτέ δεν θα το έκανε. Ήταν αμετακίνητος σε αυτή την απόφαση – μέχρι τώρα. Κοίταξε τις κόρες της· τώρα έβλεπε τα προσωπάκια τους, που τον κοιτούσαν όλο περιέργεια.

Ήταν και οι δύο ξανθιές, πολύ όμορφες, γύρω στα επτά ή οκτώ. Δεν είχαν πάρει από τη μητέρα τους, αλλά ούτε κι από τον πατέρα τους – τουλάχιστον απ' όσο μπορούσε να καταλάβει βλέποντας τα κατάμαυρα μαλλιά κάτω από το καπέλο που είχε ρίξει στο πρόσωπό του. Επτά ή οκτώ; Δηλαδή, είχε ξεκινήσει οικογένεια πολύ μικρή.

Τα παιδιά του απέσπασαν για μερικά δευτερόλεπτα την προσοχή ώστε να σταματήσει να σκέφτεται την αποπλάνηση της μητέρας τους – προς το παρόν. «Πολύ καλά», είπε κοιτάζοντας πάλι τη γυναίκα. «Ήταν πριν από δεκαεννιά χρόνια και ήμουν μόλις δέκα χρονών τότε, πράγμα που με κάνει να έχω την... τριπλάσια ηλικία από σένα».

Η γυναίκα γέλασε ξανά, χαρούμενη που εκείνος είχε πιάσει το πείραγμα. «Είσαι σίγουρος; Ποτέ δεν ήμουν καλή με τους αριθμούς, ξέρεις».

«Πολύ σίγουρος – δηλαδή, αν υποθέσουμε ότι είσαι λίγο μεγαλύτερη από εννιά».

«Ω, είμαι πολύ μεγαλύτερη».

Ο Λίνκολν χαμογέλασε. «Παρεμπιπτόντως, είμαι ο Λίνκολν Μπαρνέτ».

«Μελ ΜακΓκρέγκορ».

Άπλωσε το χέρι της για να σφίξει το δικό του με αντρικό τρόπο, αντί να το προσφέρει για ένα σύντομο άγγιγμα όπως θα έκανε μια κυρία. Ο Λίνκολν, παρ' όλα αυτά, το πήρε και δεν ήθελε να το αφήσει, ήθελε να το φιλήσει. Όμως, το χειροφίλημα ήταν παλιομοδίτικο, το έκαναν μόνο σαν εισαγωγή αυτή την εποχή και ήταν μια όχι και τόσο διακριτική δήλωση μιας προφανούς έλξης. Εκείνος ήλπιζε η δική του έλξη να μην ήταν τόσο προφανής.

Της άφησε το χέρι. Θα έπρεπε να φύγει τώρα που είχε κάνει την αναμενόμενη ευγενική κουβεντούλα, αλλά έπιασε τον εαυτό του να ρωτάει: «Μένεις εδώ κοντά;»

Δεν έπρεπε να έχει ρωτήσει, δεν ήθελε να μάθει, δεν ήθελε να μπει στον πειρασμό να τη βρει αν μάθαινε. Θα ήταν απείρως καλύτερα αν δεν την ξανάβλεπε ποτέ.

«Όχι, το Κρεγκόρα είναι πολύ πιο νότια. Έχω έρθει να δω τον παππού μου για μια δυο μέρες. Αυτός μένει εδώ».

Δεν αναγνώριζε το όνομα Κρεγκόρα, αλλά θυμόταν αόριστα ότι ένα μικρό παρακλάδι της φατρίας των ΜακΓκρέγκορ ζούσε σε ένα παλιό κατεστραμμένο κάστρο περίπου είκοσι χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της έπαυλης των Ρος. Όμως, δεν είχε πάει ποτέ τόσο μακριά μικρός.

«Έμαθα να κολυμπάω σε αυτή τη λιμνούλα», της είπε, απρόθυμος να φύγει ακόμα. «Μου έμαθε ένας φίλος που συναντούσα εδώ, αφού πρώτα μου έκανε τον βίο αβίωτο που ερχόμουν χωρίς να ξέρω κολύμπι».

Η γυναίκα φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Τι παράξενο! Ο θεός μου ο Τζόνι με έφερνε εδώ όταν ήμουν έξι για να με μάθει κολύμπι. Πολύ πιο εύκολο να μάθεις σε ήρεμα νερά απ' ό,τι στον ωκεανό. Από τότε φέρνω τις ξαδελφούλες μου ακριβώς για τον ίδιο λόγο».

Ήταν μεγάλη απόσταση να ταξιδεύεις μόνο και μόνο για να

μάθεις σε παιδιά να κολυμπούν, ειδικά από τη στιγμή που οι περισσότεροι το θεωρούσαν μια άχρηστη δεξιότητα, εκτός κι αν έβγαζε κάποιος το ψωμί του από τη θάλασσα... Ξαδελφούλες; Κοίταξε πάλι τα δύο κοριτσάκια μέσα στο νερό. Πράγματι, δεν έμοιαζαν καθόλου με τη Μελ. Και για να τα είχε γεννήσει αυτή, θα έπρεπε να είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όσο φαινόταν.

Και το είπε. «Δεν είναι κόρες σου;»

Η Μελ ακολούθησε το βλέμμα του. Δεν γέλασε, αλλά είδε στα ανοιχτοπράσινα μάτια της, όταν τον κοίταξε ξανά, ότι το ήθελε.

«Και πάνω που νόμιζα ότι καταλήξαμε πως είμαι μόνο εννιά χρονών». Χαμογέλασε. «Πιστεύω επίσης ότι ο μπαμπάς μου θα πάθαινε παράκρουση αν άρχιζα να γεννοβολάω πριν παντρευτώ».

Ήταν η πιο παράξενη αίσθηση γι' αυτόν, να ντραπεί τόσο πολύ, προσπαθώντας να καταπολεμήσει ακόμα ένα κοκκίνισμα, κι ωστόσο την ίδια στιγμή να ενθουσιαστεί απεριόριστα. Δεν ήταν παντρεμένη. Ήταν διαθέσιμη για μια... πιο στενή γνωριμία.

«Ζητώ συγγνώμη», της είπε. «Είναι που μοιάζατε με μια οικογένεια που απολαμβάνει την εξοχή».

«Ναι, και είμαστε, αλλά όχι με τόσο στενή σχέση. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι η δεύτερη φορά που συναντώ τις ξαδελφούλες μου, κι η πρώτη φορά που η μητέρα τους τις άφησε να επισκεφθούν τα Χάιλαντς. Φυσικά, έχω τόσο πολλά ξαδέλφια, που αμφιβάλλω ότι θα προλάβω να τα γνωρίσω όλα».

Πράγμα που ίσχυε για τις περισσότερες μεγάλες οικογένειες και για μερικές όχι και τόσο μεγάλες. Εκείνος είχε τρίτα και τέταρτα ξαδέλφια, καθώς επίσης και ξαδέλφια από το σόι των Ρος, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ, καθώς είχαν μετακομίσει σε άλλες χώρες.

Ο Λίνκολν κατένευσε. Ήταν ώρα να φύγει. Για την ακρίβεια,

προτιμούσε να φύγει πριν ξυπνήσει ο άντρας και πιθανώς καταστρέψει την πρώτη τους συνάντηση. Δεν τον πείραζε όμως να φύγει, τώρα που ήταν σίγουρος ότι θα την ξανάβλεπε. Και θα την ξανάβλεπε.

«Να μη σε κρατάω άλλο», είπε, γυρίζοντας προς το άλογό του. «Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία, δεσποινίς ΜακΓκρέγκορ. Σου εύχομαι καλημέρα και εις το επανιδείν».